

давидовото пророчество, чи той е и богъ и человекъ, което доказалъ съ тая рѣчь: сѣди отъ дѣснатъ ми страна, сирѣчь христосъ съ божеството былъ съ бога отца на едно, ощи предъ сътвореніето на свѣта, а съ человекѣството, подиръ своето вознесеніе, като человекъ сѣдна отъ дѣснатъ страна на бога отца, и пріималъ человекѣството, онакъ слава, коато имало божеството предъ сътвореніето на свѣта. Тога положилъ богъ подъ неговата власть, вразите мѣ, не само Евреите, но и діавола и самата смърть: защото христовата смърть, не само сквооди (отърка) человекѣскія родъ отъ діавола, но приводе го и отъ смърть на животъ, понеже който вѣрва во Христа и да умре, пакъ ще оживѣе. И когато рекоха Фарисеите чи христосъ е сынъ давидовъ, той не рече какъ не е сынъ давидовъ, защото маріа, коато го роди бѣше отъ давидовото колѣно, за тѣй са наричаше сынъ давидовъ, а споредъ божеството бѣше господъ давидовъ, за тѣй имъ рече Исусъ: кога е христосъ сынъ давидовъ, защо го нарича давидъ господъ. Тѣй ги питалъ за да познаатъ, чи той не е просто человекъ, но богъ и человекъ. И съ тѣзи рѣчь имъ свързалъ устата, щото никой не можилъ да са отговори. Видители христосъ, който е предвѣчна мъдрость, какъ посрамилъ съ една рѣчь не само законника, но и сичките Фарисеи и Саддукеи: защото, еднаждъ като питали, трѣбали да даватъ на цара данъ, той имъ казалъ, дайте царевото на цара, а божіето на бога, и ги побѣдилъ съ тая рѣчь. Дрѣги пѣть го питали Саддукеите за женатъ, коато а водиха седемъте братѣа, на онзи свѣтъ на кого ще бѣде жена? А той имъ рекалъ чи тамо никомъ не трѣбъ жена: защото тамо нити са женѣтъ, нити посагатъ. И ги посрамилъ, тѣй посрамилъ и днешния законникъ и свързаните Фарисеи, които отъ тога вѣчь нищо не смѣали да го питатъ, а народа като слѣшалъ христовыте хораты, повѣрвали въ него.

ПОУЧЕНІЕ.

Благочестиви христіане синца чѣхъме какъ въ тѣзи двѣ заповѣди: да обычае бога и человекѣцыте, сичкіа законъ и пророцы высатъ. Таквази любовь имали апостолаты за тѣй оставили сичкото свѣтовно добро, и отишли подиръ Христа, отъ когото никакво зло не можило да ги раздѣли, каквото дѣла апостола Павелъ: не може ни раздѣли отъ Христа: ни кахаръ, ни теснота, ни гладъ, ни гоненіе, ни ножъ, ни бѣда, ни висота, ни дълбочина: защото любовьта е оръжіе неповѣдимо и стѣна не развалима. А за да а имаме не иска трѣдъ, или пары, само едно произколеніе наше да обычае. Любовьта е овща и на мъже и на жены, и на млади и стари, и на болны и на здравы, и